

нистъ на Лудвика XVIII). Въ очакване за по-голъми успѣхи, той се отзовава на поканата на Фридрихъ Вилхелмъ III, и отива въ Берлинъ, като придворенъ компонистъ и генералмузикдиректоръ. Той пише „Нурмахалъ, или розовия праздникъ въ Кашмиръ“, „Алцидоръ“ (1825) и „Агнеса фонъ Хоенцауфенъ“. Особеноститѣ на неговия характеръ, поради които често е влизалъ въ остри разпри съ опер. управление, и пренебрежението — къмъ публиката, къмъ нѣмското оперио дѣло, и единъ негласенъ конфликтъ съ К. М. фонъ Веберъ ставатъ причина да се свърши неговото 20 годишно пребивание въ Берлинъ по единъ много некрисивъ начинъ. При представянето на Моцартовия „Донъ Жуанъ“ — той бива посрещнатъ съ протестъ отъ страна на публиката и, следъ увертюрата, принуденъ да напусне театъра. 1842 напуска Берлинъ, а останалата частъ отъ живота си прекарва въ Парижъ и въ родното си мѣсто, въ постоянна болестъ и увеличаваща се глухота. С. е билъ една горда, затворена натура, но съ добро сърдце; той е много благотворѣлъ, между друго, подпомогналъ щедро и вдовицата и децата на Моцарта.

Стабатъ матеръ, лат. *stabat mater* (*dolorosa*) = стоееше майка (скърбяща) — първитѣ две думи отъ религиозната пѣсень за Дѣва Мария — оплакваща Христа; — авторъ на текста е Жанъ де Тоди (италиански францисканецъ). Следъ като бива въведена въ католическата литургия (XVI), С. м. е била компонирана въ форма на секвенция за многогласно несъпроводно, или съ съпроводъ на инструменти, пѣние. Има 2 вида С. м. *Stabat mater dolorosa* и *Stabat mater spiciosa* отъ сѣщия авторъ.

Стайновъ, Петко — пианистъ и значителенъ компонистъ, род. 1 дек. 1896 въ Казанлъкъ; изгубилъ, поради нещастна случка, зрението си още на 5 годишна възраст, 1906 постѣпва въ новооткрития въ София Държавенъ институтъ за слѣпи, кждето започва да учи музика: цигулка, флейта и пиано, и чинито курсове свършва 1915. Като ученикъ въ института, написва и първитѣ си опити въ композиция:

пѣсни и малки клавирни пиески. 1915—20 прекарва въ родния си градъ, дето се отдава на ревностни занятия съ пианото, и изучава самъ творбитѣ на голѣмитѣ клавирни компонисти. 1920—23 учи въ Бра-

Петко Стайновъ

уншвайгъ, а сѣщо и въ Дрезденъ, кждето свършва консерваторията — като ученикъ на проф. Мюнхъ (пиано) и Волфъ (теория и композиция). Занятията въ консерваторията, и множеството концерти, които е слушалъ въ тия три години, съдействуватъ за оформяването на неговия музикаленъ мирогледъ. Съ завръщането си въ България, концертира въ столицата и провинцията съ голѣми успѣхи. Понастоящемъ е преподавателъ въ института за слѣпи, работи съ голѣмо усърдие за преуспѣване на хоровото ни дѣло. Като пианистъ, въ своята игра С. отразява голѣмата си музикалност, дълбочина на чувството, и богатъ вжтрешенъ животъ. Особено влѣчение чувствава той къмъ Бетховена, чинто творби тълкува съ едно рѣдко проникновение. Като компонистъ, С. насочва усилията си, съ една много голѣма съзнателностъ, въ създаването на единъ чисто български музикаленъ стилъ. За тази